

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 4 stycznia 2024 r.

DIH-3.707.129.2023.AL

DECYZJA DIH-3.128.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę HGS Sp. z o.o. z siedzibą w Czarnowie od decyzji Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 13 października 2023 r. nr DW-67/2023 (nr akt kontroli: DW.8361.100.2023), wymierzającej ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w związku z art. 93 ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622, ze zm.), z tytułu niewykonania obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W okresie 5-7 oraz 10-11 lipca 2023 r., inspektorzy reprezentujący Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Kujawsko-Pomorskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 5 lipca 2023 r. nr DW.8361.100.2023, przeprowadzili kontrolę w sklepie internetowym pod adresem: [xxxxxx], należącym do przedsiębiorcy [xxxxxx], zwanego dalej „stroną”, „spółką” lub „przedsiębiorcą”.

Na podstawie art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, nie dokonano zawiadomienia przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, gdyż kontrolę przeprowadzono na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.

Kontrolę przeprowadzono w obecności członka zarządu spółki (reprezentacja samoistna), któremu okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli.

W toku kontroli sprawdzono przestrzeganie przepisów art. 37 i art. 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o zużytym sprzęcie”.

W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca, jako podmiot udostępniający na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieścił na stronie internetowej sklepu (ani też w formie komunikatu) informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o tym, że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży - w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Na podstawie wyników kontroli stwierdzono również, że kontrolowany przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, tj. nie umieścił na stronie internetowej sklepu informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

W toku kontroli stwierdzone nieprawidłowości zostały usunięte, tj. wymagane informacje zostały umieszczone na stronie internetowej sklepu.

W dniu 5 lipca 2023 r. przedsiębiorca wypełni formularz oświadczenia o skali prowadzonego przedsiębiorstwa, z którego wynika, że spółka należy do grupy małych przedsiębiorców w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 2 Prawa przedsiębiorców.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 11 lipca 2023 r. (nr akt kontroli: DW.8361.100.2023) oraz w dołączonej do niego dokumentacji. Odbiór protokołu pokwitowała osoba upoważniona przez stronę (według upoważnienia z dnia 7 lipca 2023 r.). Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 15 września 2023 r., na podstawie art. 61 § 4 Kpa ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „Kpa”, Kujawsko-Pomorski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu, w oparciu o art. 61 § 1 Kpa, postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie, z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Ponadto, w piśmie tym poinformowano ją o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, z czego strona jednak nie skorzystała. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 19 września 2023 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Kujawsko-Pomorski WIIH w drodze decyzji z dnia 13 października 2023 r. nr DW-67/2023 (nr akt kontroli: DW.8361.100.2023), wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w związku z art. 93 ust. 2 ustawy o użytych sprzęcie, z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 tej ustawy. Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 17 października 2023 r.

W dniu 3 listopada 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Kujawsko-Pomorskiego WIIH, pismo strony z dnia 18 października 2023 r. (nadane w dniu 19 października 2023 r. w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), zawierające odwołanie od ww. decyzji.

Pismem z dnia 10 listopada 2023 r. znak DIH-3.707.129.2023.AWS, Prezes UOKiK powiadomił stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 16 listopada 2023 r. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, na mocy art. 87 ustawy o użytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów m.in. przepisów art. 37 i art. 39 tej ustawy.

Pojęcie dystrybutora zostało wyjaśnione w art. 4 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie i oznacza ono osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt.

Przez sprzęt należy rozumieć urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego, zaś przez sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych - taki sprzęt, który może być używany w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe, stosownie do treści art. 4 pkt 13 i 14 ustawy o użytych sprzęcie. Z kolei, pojęcie użytego

sprzętu oraz zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych wyjaśnione zostało odpowiednio w art. 4 pkt 24 i 25 tej ustawy.

Jak stanowi art. 4 pkt 17 ustawy o zużyтым sprzęcie, udostępnienie na rynku oznacza dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie.

Zgodnie z art. 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o tym, że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Jednocześnie w myśl art. 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie, dystrybutor udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

W świetle art. 39 pkt 2 ustawy o zużyтым sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany m.in. do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Zgodnie z art. 91 ustawy o zużyтым sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto:

- wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 25);
- wbrew przepisom art. 39 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu (pkt 26 lit. c).

W świetle art. 92 pkt 5 i 6 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjne kary pieniężne wynoszą: w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 22-24 i 26 - od 5 000 zł do 500 000 zł, zaś w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 25 - od 5 000 zł do 300 000 zł.

Zgodnie z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjne kary pieniężne za naruszenia przepisów, o których mowa w art. 91 pkt 22-26, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH. W świetle art. 93 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Jak stanowi art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Jednocześnie w myśl art. 93 ust. 5 ustawy o zużytym sprzęcie, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Ustawa o zużytym sprzęcie nie reguluje kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do treści art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, ustalenia kontroli przeprowadzonej w sklepie internetowym (adres strony: [xxxxxx]) należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, przez inspektorów reprezentujący Kujawsko-Pomorskiego WIH dały podstawę do stwierdzenia, że strona, będąc dystrybutorem sprzętu w rozumieniu definicji określonej w art. 4 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, nie dopełniła obowiązków wynikających z przepisów ww. ustawy, tj.:

- art. 37 ust. 4 poprzez nieprzekazanie na ww. stronie internetowej informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o wszelkich sposobach odbioru użytego sprzętu;
- art. 39 pkt 2 poprzez nieprzekazanie na ww. stronie internetowej informacji o punktach zbierania użytego sprzętu.

Jak wynika z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjne kary pieniężne za naruszenia przepisów, o których mowa m.in. w art. 91 pkt 25 i 26, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH. Stosownie do treści art. 93 ust. 5 tej ustawy, w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

W związku ze stwierdzonymi naruszeniami, Kujawsko-Pomorski WIIH w drodze decyzji z dnia 13 października 2023 r. nr DW-67/2023, nałożył karę pieniężną w wysokości 5 000 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższych naruszeń. Biorąc pod uwagę, że w toku jednego postępowania stwierdzono kilka naruszeń wyczerpujących znamiona czynów opisanych w art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie, organ pierwszej instancji mógł orzec o jednej karze za wszystkie naruszenia, której wysokość nie mogła przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli wskazujących na naruszenie obowiązków informacyjnych, natomiast zwróciła się z prośbą o odstąpienie od nałożenia na spółkę administracyjnej kary pieniężnej i porzestanie na pouczeniu. Powyższe umotywowowała tym, że spółka bezpośrednio po tym, jak dowiedziała się o stwierdzonych naruszeniach, natychmiast, tj. jeszcze tego samego dnia, wprowadziła zmiany na stronie internetowej sklepu, a więc niezwłocznie zaprzestała naruszenia prawa. Zaznaczyła przy tym, że na dzień kontroli, w ofercie sklepu internetowego znajdowały się tylko dwa artykuły elektryczne i elektroniczne (na blisko 1 400 artykułów w ofercie on-line), które zostały wprowadzone późną wiosną bieżącego roku i do momentu kontroli nie zostały sprzedane. Strona uważa, że powyższe argumenty przemawiają za znikomą wagą naruszenia prawa. Nadto zwróciła uwagę, że powstałe uchybienia wynikały jedynie z niedopatrzenia i zbyt krótkiego czasu na zapoznanie się z ustawą o zużytym sprzęcie, tym bardziej, że jej intencją nie było celowe wprowadzanie konsumenta w błąd. Dodała, że była to pierwsza kontrola Inspekcji Handlowej w historii firmy i wymierzenie jej kary pieniężnej w wysokości 5 000 zł jest bardzo dotkliwe i przy tak małej firmie, która w formie sprzedaży online działa od około 2 lat i jest przedsięwzięciem deficytowym, kara ta przekracza funkcję dyscyplinującą.

W ocenie Prezesa UOKiK, powyższe zarzuty są niezasadne. Należy wskazać, że przepisy art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w związku z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie, stanowiące materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie statuują odpowiedzialność administracyjną podmiotów, w stosunku do których stwierdzono naruszenie obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 tej ustawy. Odpowiedzialność ta ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok NSA z dnia 8 października 2010 r. o sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków, bez względu na winę (umyślną czy nieumyślną) oraz przyczyny powstania naruszenia. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążących na nim obowiązków, co w tym przypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną, a wskazane przepisy mają charakter obligatoryjny. W świetle powyższego, bez znaczenia pozostają okoliczności, na które strona powołuje się w odwołaniu, w wyniku których doszło do naruszenia prawa, czy też działania naprawcze podjęte w trakcie kontroli i będące jej efektem, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa.

Podkreślenia wymaga, że ustanowione przez ustawodawcę obowiązki informacyjne mają na celu ułatwienie użytkownikom sprzętu elektrycznego i elektronicznego pozbycia się, w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu, a więc umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Należy przyjąć, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, w sytuacji gdy podjął się wykonywania tego rodzaju działalności, powinien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, a także na stronie internetowej lub

w formie komunikatu (w przypadku prowadzenia sprzedaży na odległość) umieszczać wszystkie wymagane informacje, o których mowa w art. 37 ust. 4 w związku z ust. 1-3 oraz w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Nawet jeżeli dystrybutor nie prowadzi sklepu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, to przekazanie takiej informacji konsumentowi uświadomi go, że w większym sklepie będzie miał możliwość nieodpłatnego pozostawiania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu. Przekazanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu jest równie istotne. Uzyskanie przez konsumentów takiej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawiania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu, w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Powyższe informacje wymagane są również w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość i winny być one przekazane w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu. Wbrew temu, co strona stara się wykazać w odwołaniu, przekazywanie wymaganych informacji nie zależy od zakresu i skali działalności przedsiębiorcy, ani też od udziału sprzętu elektrycznego czy elektronicznego w jego ofercie handlowej.

Prezes UOKiK wskazuje, że przepisy ustawy o zużytym sprzęcie, jedyną prawną możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji przewidują w art. 93 ust 4 tej ustawy, poprzez niewszczywanie postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec podmiotu, bądź umorzenie wszczętego postępowania, w sytuacji jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. Z akt sprawy i zgromadzonych w nim dowodów wynika jednoznacznie, że strona była w stanie wywiązać się z obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o zużytym sprzęcie, a mimo to tego nie uczyniła i jednocześnie nie dowiodła, aby dochowała wszelkiej staranności, jakiej wymagają wskazane wyżej przepisy, aby mogły zostać zastosowane. Ustosunkowując się do argumentacji strony przedstawionej w odwołaniu, z której wynika, że powstałe uchybienia były wynikiem niedopatrzania i zbyt krótkiego czasu na zapoznanie się z przepisami ustawy, a nie celowego działania, należy wskazać, że strona, jako profesjonalny uczestnik obrotu, funkcjonujący na rynku e-commerce od 2020 r., miała obowiązek znać i respektować przepisy prawa związane z wykonywaną przez nią działalnością. Znamienny jest fakt, że czynność przekazywania wymaganych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi na stronie internetowej sklepu, jest czynnością całkowicie zależną od strony. Prezes UOKiK stwierdza z całą stanowczością, że to strona odpowiada za naruszenie obowiązków informacyjnych, jakie nakłada na nią ustawa o zużytym sprzęcie. Podmiot gospodarczy jest zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie i powinien tak zorganizować działalność sprzedaży internetowej, aby nie dochodziło w niej do naruszenia obowiązujących przepisów prawa. Zgodnego z prawem działania strony wymagała troska o ochronę interesów konsumentów oraz o ochronę środowiska naturalnego w zakresie postępowania ze zużyтым sprzętem. Jak już wyżej wykazano, podjęcie niezwłocznych działań naprawczych na skutek kontroli i zaprzestanie naruszenia naprawa, nie może zwalniać strony z odpowiedzialności za naruszenia stwierdzone w czasie kontroli. Z powyższego wynika, że Kujawsko-Pomorski WIIH nie miał podstaw do niewszczywania postępowania w sprawie nałożenia na stronę kary pieniężnej, ani też do umorzenia postępowania wszczętego w tej sprawie.

W niniejszej sprawie, bez najmniejszej wątpliwości stwierdzono, że strona nie dopełniła obowiązków informacyjnych ciążyących na niej jako na dystrybutorze sprzętu elektrycznego i elektronicznego, tj. nie umieściła na stronie internetowej sklepu informacji o wszelkich sposobach odbioru zużytego sprzętu oraz o punktach jego zbierania, naruszając tym samym przepisy art. 37 ust. 4 w związku z ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, co było istotne z punktu widzenia interesów użytkowników sprzętu oraz zasad gospodarowania zużytym sprzętem. Jak słusznie stwierdził organ pierwszej instancji w treści zaskarżonej decyzji, niespełnienie przez stronę powyższych obowiązków utrudniało użytkownikom dostęp do informacji dotyczących właściwego postępowania ze zużytym sprzętem, w szczególności ryzyka związanego z umieszczeniem go z innymi odpadami, wynikającego z obecności w sprzęcie niebezpiecznych substancji, mieszanin oraz części składowych, stanowiących potencjalne zagrożenie dla środowiska naturalnego i zdrowia ludzi. Ponadto użytkownicy pozbawieni informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu mogli nie być świadomi o ich istnieniu i w związku z tym niezgodnie z prawem rozporządzać zużytym sprzętem. W świetle powyższego, nie sposób zgodzić się twierdzeniem strony, jakoby naruszenie przez nią prawa miało charakter znikomy. O mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku omawianej regulacji można byłoby mówić wówczas, gdyby wymagane prawem informacje były podane w sposób niepełny, niekompletny (np. brakowałoby tylko niektórych fragmentów zapisów). Z całą pewnością należy stwierdzić, że nie dotyczy to sytuacji, w której na stronie internetowej sklepu nie uwidoczniłoby się jakichkolwiek informacji wymaganych przepisami prawa. Bez znaczenia pozostają przy tym argumenty strony przedstawione w odwołaniu, że na dzień kontroli, w ofercie sklepu internetowego znajdowały się tylko dwa artykuły elektryczne i elektroniczne (na blisko 1 400 artykułów w ofercie on-line), które zostały wprowadzone późną wiosną bieżącego roku i do momentu kontroli nie zostały sprzedane. Istotne jest bowiem to, że konsumenci nie mieli dostępu do informacji przysługujących im z mocy prawa. Tym samym, w niniejszej sprawie nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa.

Prezes UOKiK podziela także stanowisko organu pierwszej instancji, że pomimo zaprzestania naruszenia prawa przez stronę, w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia administracyjnych kar pieniężnych i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona jeszcze w trakcie kontroli i w jej efekcie umieściła na stronie internetowej sklepu wymagane informacje, a więc usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż strona nie wywiązała się z obowiązków nałożonych na nią przepisami art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, przez co konsumenci zostali pozbawieni informacji o wszelkich sposobach odbioru zużytego sprzętu oraz o punktach jego zbierania. W ocenie Prezesa UOKiK, niespełnienie powyższych obowiązków utrudniało konsumentom dostęp do informacji przysługujących im z mocy prawa i w takim przypadku nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa, co już wyżej wykazano, a tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać jedynie przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia. Zgodnie jednak z brzmieniem art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, przesłanka zaprzestania naruszenia prawa musi wystąpić łącznie z przesłanką znikomej wagi naruszenia prawa, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

W rozpatrywanej sprawie nie ziszcila się również przesłanka obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i porzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, ani też strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie kwalifikowane jest jako delikt administracyjny i zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 91 pkt 22-26 tej ustawy, zaś do nałożenia kary pieniężnej uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, postępowanie w sprawie wymierzenia takiej kary pieniężnej wobec strony mogły być prowadzone wyłącznie przez Kujawsko-Pomorskiego WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji tego organu IH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Jednocześnie należy zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że w niniejszej sprawie nie jest możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 Kpa, który stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i porzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w trakcie kontroli strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości, w związku z czym organ pierwszej instancji nie musiał, w drodze postanowienia, wyznaczać jej terminu do przedstawienia dowodów potwierdzających podjęcie działań naprawczych. Jednocześnie rodzaj naruszenia nie wiązał się z koniecznością powiadomienia o nim właściwych podmiotów. Zdaniem Prezesa UOKiK, samo usunięcie naruszenia prawa nie jest wystarczające i nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej nakładanej na gruncie ustawy o zużytym sprzęcie, która pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony konsumentów (użytkowników sprzętu) oraz nie dopuścić do powstania podobnych naruszeń w przyszłości. Tym samym, należy uznać, że zastosowanie art. 189f § 2 i 3 Kpa w omawianym przypadku byłoby bezcelowe.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że okoliczności naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie stronie kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w związku z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Karę tę nałożono w minimalnej wysokości 5 000 zł, przy uwzględnieniu w sposób prawidłowy wszystkich przesłanek wymiaru kary, wymienionych w art. 93 ust. 3 tej ustawy, tj. stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu, co znajduje swój wyraz w treści zaskarżonej decyzji.

Przypomnieć należy, że ustawa o zużytym sprzęcie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz.Urz. UE L 197 z 24.07.2012, s. 38, ze zm.). Stanowi ona w art. 22, że państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na

mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszystkie środki niezbędne do zapewnienia ich zastosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 5 000 zł spełnia powyższe kryteria. Kara ta mieści się w ustawowo wyznaczonych granicach i jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń, mimo iż wymierzono ją w najniższej dopuszczalnej prawnie wysokości. Takiej kary nie sposób uznać za bardzo dotkliwą, czy też przekraczającą funkcję dyscyplinującą, jak podniosła strona w odwołaniu. Należy wskazać, że w okolicznościach niniejszej sprawy wymierzenie stronie kary pieniężnej może wpłynąć na wykształcenie się przekonania, wśród uczestników obrotu gospodarczego, jak i u strony, że każde naruszenie obowiązków w zakresie przekazywania wymaganych informacji spotka się z odpowiedzią organu IH. Może to w przyszłości zapewnić, że do naruszeń nie dojdzie albo będzie ich mniej.

Jednocześnie uwzględniając, że w odwołaniu strona zwróciła uwagę również na trudności w bieżącym funkcjonowaniu spółki, w tym na stan deficytowy, Prezes UOKiK informuje, że kwestia sytuacji finansowej czy materialnej strony może zostać wzięta pod uwagę dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w opłaceniu należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara pieniężna. Prezes UOKiK nie ma podstaw do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, kierując się trudną sytuacją ekonomiczną strony, jeżeli stan faktyczny sprawy wprost uzasadnia nałożenie tej kary w określonym przez organ pierwszej instancji wymiarze.

W kontekście powyższego należy wskazać, że zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, do kar pieniężnych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383). W myśl art. 67a § 1 tej ustawy, organ administracji publicznej, który nałożył karę pieniężną - w tym przypadku Kujawsko-Pomorski WIIH - na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary pieniężnej lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Należy zaznaczyć, że kary pieniężne stają się zaległością w sytuacji, gdy nie zostaną uiszczone w terminie 14 dni od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Wobec powyższego, wyrażoną w odwołaniu prośbę strony o odstąpienie od nałożenia na nią administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu, należy uznać za niezasadną, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących regulacji prawnych dotyczących wymierzania kary pieniężnej. Stąd też, postępowanie Kujawsko-Pomorskiego WIIH w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, zaś zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o użytych sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Bydgoszczy w terminie 14 dni od dnia, w którym przedmiotowa decyzja stanie się ostateczna, tj. od dnia jej otrzymania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622, ze zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxx]
2. Kujawsko-Pomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a